

НАДІЯ ГУМЕНЮК

ВЕРЕСОВІ МЕДИ

ВЕРЕСОВІ МЕДИ

НАДІЯ
ГУМЕНЮК

Фото люб'язно надано автором

Надія Гуменюк — українська поетеса, прозаїк, заслужений журналіст України, авторка понад тридцяти книжок. Лауреат літературних премій: імені Лесі Українки, імені родини Косачів, імені Агатангела Кримського, «Благовіст», імені Олександра Олеся, «Звук павутинки» (імені Віктора Близнеця). Переможець багатьох всеукраїнських літературних конкурсів і рейтингів. 2011-го, 2013-го, 2014-го — дипломант і володар спеціальних премій Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова», остання — за роман «Енна. Дорога до себе». А 2015-го роман «Вересові меди» став переможцем цього престижного конкурсу.

Нічого не буває просто так, без задуму Божого. Як і неймовірна знахідка, що трапилася в родині волинських селян, — крихітне немовля, яке лежало просто неба посеред дороги... Подружжя не мало дітей, тому маленьку Богдану виховало як рідну — бо її сам Бог дав... Надворі — буремне ХХ століття. Перша світова, революція, репресії... Ніщо не обминуло маленьке українське селище Туричі. І красуні Богдані, яка мріє стати актрисою й ладна кинути все, щоб здійснити цю мрію, судився довгий і бурхливий шлях. У її житті буде все: щира дружба, кохання до нестями, втеча з-під вінця, в'язниця, війна, правда про своє тасмнічне народження й коротке, але пронизливе щастя... А ще — терпкий і солодкий смак вересового меду, що може бути не тільки цілющими ліками, а й грізною зброєю проти ворогів...

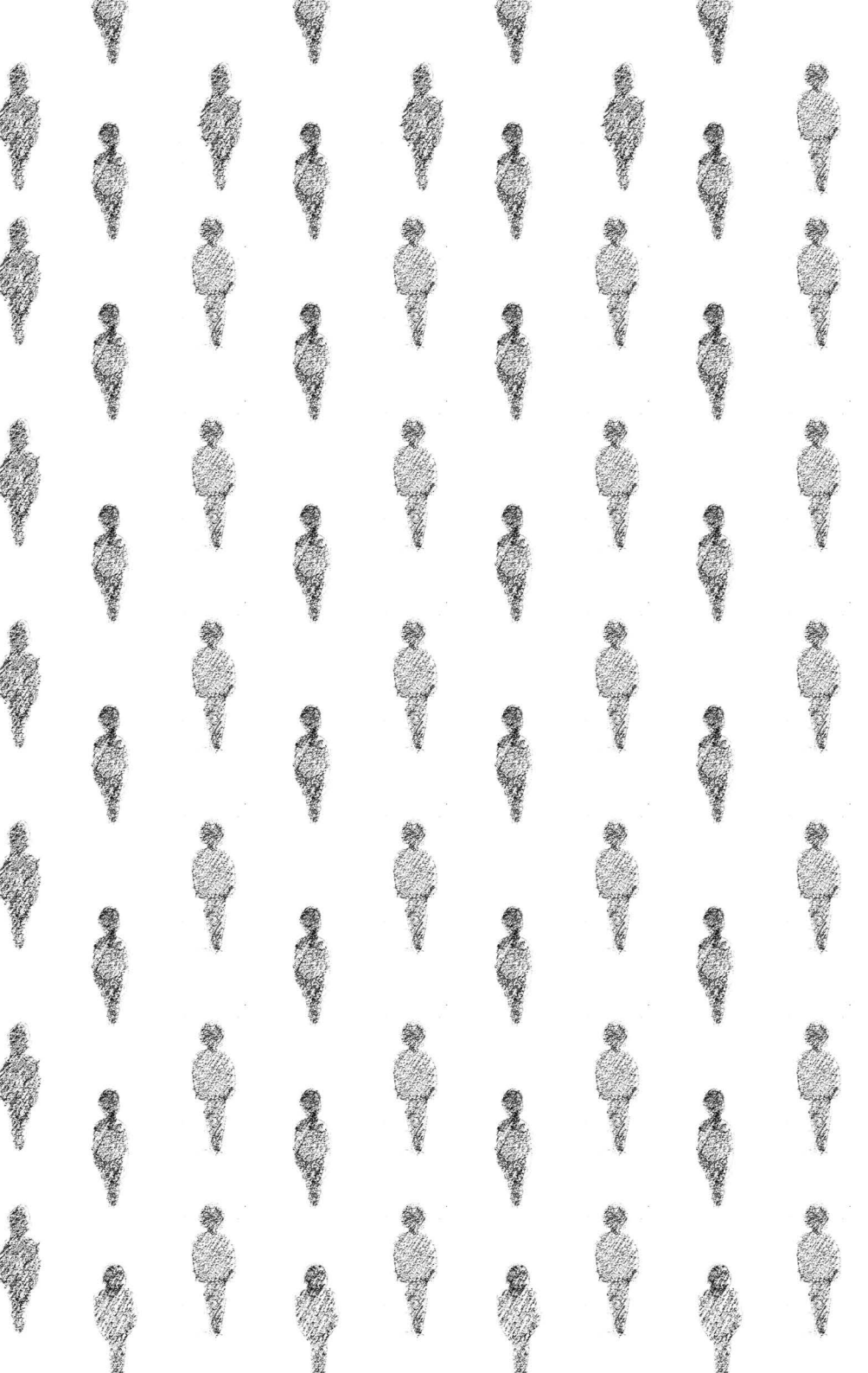

www.trade.bookclub.ua
ISBN 978-966-14-9251-5
9 789661 492515

ПЕРЕМОЖЕЦЬ
КОРОНАЦІЇ СЛОВА

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

НАДІЯ ГУМЕНЮК

ВЕРЕСОВІ МЕДИ

РОМАН

I премія

Міжнародного літературного конкурсу романів,
кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г94

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Тетяна Волошина*

ISBN 978-966-14-9251-5

© Лис Н. П., 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», худож-
не оформлення, 2015

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логуші,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки брэнда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокривною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

Денниця

ЗАМІСТЬ ПРОЛОГУ

Від озера гостро війнуло свіжістю. Тонкий протяг розітнув вогку задуху навпіл, і застояле повітря вмить зворохобилося, заклубочилося, закрутилося у тугі прозорі спіралі. Залопотіло листя на придорожніх кущах, закапотіли важкі краплі, що, наче ягідні грона, пригинали їхнє віття до землі, зашаруділа трава, полегшено зітхнув ліс. Над лісом стрімко зарухалися хмари, ніби зірвалися з прив'язі, і хутко посунули на захід, як отара, підхльоснута батогом невидимого небесного пастуха. Після трьох діб паркої червневої мокви на небі нарешті чисто сяйнула денниця. Пругка молочна цівка світла потекла з неї у чорний казан ночі, поступово витискуючи з нього темінь і вчиняючи перший білий заміс, із якого за годину-другу мав зійти погідний літній день.

Денниця завмерла, а тоді здивовано замерехтіла. Що це? Такого вона за всю свою вічність ще не бачила. На самому денці темряви, в одній із двох колій розбитої, розквашеної грузької дороги, якраз там, де просякнутий дощами путівець круто повертає до лісу, щось біліло і відчайдушно борсалось. З того білого борсання, притиснутого до землі вологою ваготою туману, вирвалося жалібне квиління. Воно слабкими колами розійшлося над розколисаними вітром кущами і деревами, впало на роз-

бухлу дорогу, на якусь мить стихло, а тоді знову піднялося і знов опало, як пелюстки надламаної квітки. Тонка вібрація звуків раз по раз сколихувала густу сутінь і передавала крізь неї сигнали тривоги — вище, вище, вище, аж туди, де вже бліднув круглий овид місяця і ледь-ледь рум'янився обрій.

Хтось інстинктивно чіплявся за молочно-білий промінь денниці, як потопаючий за соломинку. Намарне було сподіватися на те, що на цій сонній землі чи й на вічно безсонних небесах це тонке, але затяте волання буде почуте. Але хтось з останніх сил благав про допомогу. Хто? Птах, нагло заскочений хижим, але вже ситим звіром, що погрався підраненою жертвою і заради забавки шпурнув її у вибоїну? Пташеня, що необачно вибралося з рідного гнізда, щоб стати на ще не зміцніле крило, та й опинилося у болотяній пастці? Підбите звірення, полишене зграєю на неминучу смерть?..

Досвітня імла нарешті розчинилася у молочному світлі. У в'язкому сизувато-жовтому суглинку дороги, якраз між двома глибокими калабанями, затріпотіла мережаними краєчками розметана полотнина. На ній — чи то від передсвітанкової прохолоди, чи від страху перед ще не знаним світом, чи і від того й іншого разом — конвульсивно здригалася синювато-червоне тільце: зморщене, як печене яблуко, личко, стиснуті у кулачки крихітні руки, зовсім свіжа, ще набухла кров'ю пуповина... Голе немовля інстинктивно хапалося за повітря, що, як вогнем, обпікало його надчутливу шкіру, ще не відвиклу від теплих лагідних вод материнського лона. Маленька людина й гадки не мала, що таке життя, але вже хотіла жити. Затято! Понад усе!

Звідки вона тут узялася? Хто міг кинути щойно народжене людське дитинча, з тільки-тільки перерізаною чи

перекушеною пуповиною, у цю розбиту колесами твань? Чи пов'язана якимось чином дивна поява немовляти в такому непідходящому місці на землі зі з'явою найзагадковоїші зірки на розпогодженому небі?

Колись денниці поклонялися чи не на всій планеті. Майя та ацтеки за її рухом складали свої пророчі календарі. Древні інки називали її Ч'аско, римляни — Люцифером, фінікійці — Вельзевулом, євреї — Азізом... Американські індіанці і полінезійці навіть приносили їй у жертву своїх найкращих одноплемінників. О, ті величезні вогнища серед непрохідних індіанських лісів! Ті дикі ритуали, що тривали до ранку і закінчувалися так фатально для нещасних обраних!

І дотепер людство не дійшло згоди щодо денниці. Хтось називає її грішним ангелом, вигнаним Всевишнім із раю, хтось — провісницею світла і символом святості. Може, й ось тепер чиясь пам'ять дивним чином заблукала у часах минулих і хтось за прапрадавнім звичаєм приніс небесній гості у жертву це невинне людське дитя?

Дивні створіння — люди. Ну навіщо їй, високій і недосяжній, їхні земні життя? Навіщо їй, вічній, їхні наглі смерті? Та й ніколи тут, на протилежному від Америки боці Землі, в цих лісових краях, де споконвіків поклонялися сонцю, не приносили в жертву людей. Навіть на прадавніх язичницьких капищах проливалася кров лише тварин — дикої звірини, собак, ягнят, козенят, покладених «валетом», головами на схід та захід. Але щоб людей... Надто вже цінували тутешні племена людське життя, особливо дитяче. А до неї, денниці, яку сонцепоклонники прозвали Зорею, у них особливе ставлення. Адже вона — та, що сповіщає про прихід сонця.

Чи здійсниться це провидіння для кинутого у глибоку вибоїну немовляти? Чи суджено йому хоч раз у житті, хоча б

уперше і востаннє, побачити прихід гарячого небесного світила?

Раптом дитина ніби захлинулася власним криком і замовкла. Може, відчула всім своїм наполоханим тільцем, як десь неподалік стугонить розхлябана дорога і до суглинкового горбочка наближається щось страшне. Таке страшне, що надії вижити вже немає. Воно все ближче, ближче, ближче...

Від села, у якому ще й жодна досвітня свічечка не сяйнула, наближалася фурманка, запряжена молодим гнідком і навантажена аж по далі нікуди всіляким домашнім скарбом. Торбинки із зерном та борошном, лантух із бульбою, звісно ж, торішньою, похапцем вибраною з льоху, чорні чавунні баняки, горщики та гладушки із димчатої місцевої глини, дерев'яний куфер*, розписаний червоними і білими ружами, дві клітки, збиті з грубих дерев'яних прутів, — одна з чималим підсвинком, а друга з десятком-другим курей... Все це горою здіймалося над полудрабками, непевно похитувалося під час їзди, загрозливо підстрибувало на вибоїнах, готове будь-якої миті впасти, розвалитися, розсипатися.

Жінка, сидячи поруч з чоловіком на передку, але спиною до гнідка, а обличчям до поклажі, при кожній такій загрозі схоплювалася на ноги, широко розкидала на два боки руки, притримувала то куфер, то торби, то мотузку, якою до лівого полудрабка фурманки була прив'язана руда корова з білою латкою на лобі. Кожне таке тривожне зіскакування жінки супроводжувалося несамовитим гавканням — рябий кудлатий пес, що біг за фурманкою, ніби наказував речам не падати, триматися купи і слухатися господині.

Чоловік знервовано цьвохкав над змиленим гнідком, час від часу оперізував його батою. Хоча того й поганяти не

треба було — він і сам поспішав, наскільки це йому дозволяли важка поклажа на возі та вибоїни на дорозі, зрідка навіть переходив на галоп, ніби відчував позаду смертельну небезпеку. Неподалік від крутого повороту кінь насторожено скосив очі, застриг вухами, тривожно зафиркав, роздуваючи ніздрі, і вже зібрався було рвонутися вліво, зійти з колії. Цієї миті дорога під його ногами вибухнула таким водяним феєрверком, аж їздовий затулив обличчя руками, але хутко спохопився і з усіх сил потягнув праву віжку.

— Цабе! Цабе, кажу! Ти що, осліп, повороту не бачиш?!

Кінь заіржав і повернув праворуч. Ще мить — і він налетить на розпластане безпомічне тільце, розчавить його копитами, змішає із суглинком, потягне у сиву калабаню з дощовою водою. Ще мить — і невблаганні колеса придушуть кволе благання та й покотяться далі, до лісу. Ще тільки одна коротка мить...

Гнідко не міг цього зробити. Він голосно заіржав, став дибки і поточився назад. Фурманка боляче вдарила його у задні ноги і зупинилася. Корова злякано шарпнулася вбік, але мотузка, хоч і коротка, зате міцна, не відпустила її, тож рогата годувальниця сім'ї опинилася поруч із конем і відчайдушно заревіла. Клітка з підсвинком, що стояла у задку фурманки, сповзла і з пронизливим кувіканням упала в багнюку. Друга розчахнулася, і з неї з голосним кудкудаканням на всі боки розлетілися кури. Жінка кинулася їх ловити, але намарне — зозулясті вже засокоріли за кущами і не збиралися прощатися з лісовою волею.

— Куди ж ви покудкудакали? До лисиці на снідання? Чи вепрові на обід? А щоб вам чоботиська на ноги повзувало! — розпачливо закричала жінка.

З перехнябленої фурманки звис чорний куфер, притиснутий з двох боків торбами, з нього висунувся полотняний

сувій, зачепився краєм за віко і покотився на дорогу, застеляючи її тонкою, добре відбіленою матерією.

— А бодай тебе! — чоловік зіскочив у в'язку суглинкову кашу, забіг поперед коня, нахилився над дорогою і похапцем перехрестився. — Свят, свят, свят! Та як же це?.. Як же це?... Якби Орлик сам не зупинився...

Він навіть боявся вимовити, що було б, якби кінь не зупинився.

— Та перестань жиполити*! Тутечки таке... — гримнув на жінку.

Але та не чула. Поривалася то до клітки з підсвинком, що стояв по черево в болоті й тикався рилом у пруди, що не давали йому вибратися, то до курей, що вже знайшли собі якусь поживу у траві, то притискала до грудей піднятий з твані забাগнужений сувій і вже, здається, збиралася випрати його своїми рясними ревними сльозами. Їй так шкода було тонкого лляного полотна! Так шкода!..

— А гей би тебе, дурна коняко, трясця взяла! А гей би тобі дідько хвоста до гриви прив'язав! Чи ти дурману наївся, чи в тебе бзік у голові? Бачиш, якої шкоди наробив? Бачиш?! І з чого я теперка сорочки празникові пошию? З чого? Ой, людоньки добрії! Я ж ціліське літо біля того льону гібіла, всеньку осінь коло нього гнулася — і брала, і сушила, і тіпала. А скіко зимових вечорочків пряла, а скіко деньочків ткала. Та золою посипала, та на сонці вибілювала. І от через дурного коня все котові під хвіст.

— Стихни, кажу! Тіко б і біди, що полотно в багні, — перебив її чоловік. — Хапай хутчіш якусь суху лаху з кучера і біжи сюди!

Жінка й далі не чула. А може, не хотіла чути. Збиралася перекинути свій праведний гнів на чоловіка — це ж він

управляв конем, він, значить, не справився. Але в його зміненому голосі було щось таке, що вона тільки сапнула ротом повітря і замовкла. Підійшла, тримаючи на руках, як запеленане дитя, сувій, за яким дорогою тягнувся забрьоханий шлейф.

— На, дивись... — відступився вбік чоловік.

Вона ще раз сапнула ротом і оторопіла. Виваляне у болоті й оплакане нею полотно випало з рук і голосно булькнуло в калабаню. А її саму затіпало, як у пропасниці.

— У-а-а!.. У-а-а!.. У-а-а!..

Це вже був не плач, а відчайдушний крик, вимога, наказ:

— Жити! Жити! Жити!

Той крик привів жінку до тями. Як прудка вивірка, метнулася вона до фурманки, відчинила перехнябленого кувфера, вхопила з нього старого смугастого коца, тканого з овечої вовни, простелила на торбі з пшеницею, ще раз підняла віко кувфера, висмикнула зелену хустку-шальоху, що першою потрапила під руку, кинула поверх коца.

Немовля було ще й не помите, все в бурих розводах після появи на світ. Та й світ уже встиг позначити його рудими печатками густої суглинкової твані. Жінка подумала, що потім не допереться своєї святкової шальохи, купленої минулого року до Великодня. Вона хутко висмикнула з пожитків на фурманці надщерблену макітру з чорної глини, присіла навпочіпки біля корови. Білі цівки голосно дзенькнули обдно, тепло запарували під великим набряклим вименем.

Коли денниця почала бліднути і вже готувалася поступитися місцем сонцю, немовля, напоєне теплим коров'ячим молоком (впорскували його по крапельці сухою соломинкою) і ним же старанно обмите, запеленане святошною зеленою шальохою і загорнуте поверх неї старим тканим коцом, тихо посопувало на руках у жінки.

— Матір Божа!.. — тихо молилася жінка. — Пресвя-
тая Богородице Діво Маріє, що Сина Божого народила!
Подай милосердя цьому дитяті, невідомо ким рожденно-
му, але Богом сотворенному, чудом Його великим спасен-
ному і нам у цю лиху годину посланому! Дай йому, Пре-
святая Богородице, здоровля крепкого, а нам радості
великої. Бо нічого не буває просто так, без задуму Бо-
жого. Амінь!

Фурманка, натужно поскрипуючи колесами, в'їхала
у ліс і поволеньки, вузькою дорогою, добре відомою лише
тутешньому люду, через корчі і хитку драговину попряму-
вала за непрохідне Бузькове болото.

Частина перша

СОЛОДКИЙ МЕД МРІЙНОСТІ

1

Ще тільки сінешні двері скрипнули, а Дана вже знає, хто до неї прийшов. Густих чоловічий запах — солярка впереміш із міцним бакуном* і потом — вривається поперед самого Тимоша, заповнює всю кімнату, шугає по закутках, виганяє з-під стелі уже напівпричмелену муху, що, якби могла, то оце б уже чхала від тої їдкої суміші в повітрі. Слідом за своїм запахом являється Тиміш. Кремезний, рудий, з густим ряботинням на руках. Геть, як Степцьо! Переступив поріг і став над головою, як гріх над душею, — водить твердим, як цурпалок, пальцем по лезу сокири, переконується, чи гостре.

— То як, будемо рубати? — чи то питає, чи стверджує.

— Ну от, знов за рибу гроші.

— Нема, Дмитрівно, ні риби, ні грошей. А от по радіві ниньки рано казали, що вітер вельми сильний ожидаетсяя.

Тиміш переводить сірий, як дим від листя, погляд із сокири на вікно, за яким видніється порепаний стовбур старого осокора. Крони не видно — вона десь там, угорі, над хатою, що сперлася причілком на дерево, як стара жінка на ключку.

— Ото дивина — вітер! Хіба його досі тут не було? — Дана робить вигляд, що не розуміє, до чого він хилить.

— Дак не просто ж вітер. Кажу ж вам — вельми сильний. Штормове, значиться, попередження передали. Дивітеся, Дмитрівно, а то впаде оте старе деревище на цей ваш утлий ковчег, проб'є черепицю, знесе комина. І де ви те тоді жити будете? Куди приїдете? Треба щось думати.

— Не хвилюйся, Тимоше. Яюсь я вже домовлюся з вітром — він мою хату й омине.

— Ха! Насмішили! — Тиміш усміхається, але яюсь так дивно — тільки правою половинкою рота, і недовірливо придивляється до Дани. — А ви-те що... може, правда... того... знаєте щось? Мо', не дурно в селі тарабанять... У таких літах ще оно скіко книжок без окулярів читаете і на своїй тарадайці ганяете, як той Шумахер на автоперегонах. Секрет, значить, якийсь маєте.

Дана аж підскочила. Те, що він її літа рахує, — то ще куди не йшло. Для чого ж він арифметику в школі учив? Щоб лічити — як не гроші, то роки. Але назвати її машину тарадайкою? Її блакитна, як небо, її вірна слухняна «ластівонька» — і тарадайка?! Ах ти ж... Ну начувайся!

— Знаю, знаю, Тимоше. Моя бабуня, царство їй небесне, справдешньою відьмою була. Більше ста років прожила і ні дня не лежала. Бігала, бігала, бігала, так на ходу і впала, а душа й не зупинилася, далі побігла — до неба. О, вона стільки всього знала! Стільки вміла! Стільки могла! Бувало, як назолить їй хтось дуже, то вона його і в свиню могла перетворити, і в жабу. І мене дечому навчила. Ти ж хіба не чув, що відьмацька сила передається через одне покоління? Від баби, значить, до онуки...

— Хе-хе... — Тиміш опускає сокиру, чомусь ховає її за спину, обережно відступає за поріг.

— Та хіба ж я що? Я ж нічого. Але ж скрипить це дерево, як холера, аж з дороги чути. Тіко вітер подує — а воно вже й заводить своє безконечне скигління. Це ж які залізни нерви треба мати, щоб у хаті таке скрипіння денно і ношно слухати! А ви ж людина аліганцька*. У вас і душа мус бути, як тая кора на молоденькій осичці, а не як на цьому столітньому осокориську.

— Скрипуче дерево довго стоїть, — каже Дана. — А нерви... Нерви я у вітряну погоду ховаю о-о-он у ту коробочку. Бачиш, на столику біля дзеркала? Чорна така, дерев'яна, лакована, з червоними квітами на покриві? То петриківський розпис, його відома художниця зробила. Колись у тій коробочці була пудра. А чого ти так дивиєшся, Тимоше? Авжеж, колись я пудрила свого носика, він у мене дуже навіть симпатичний був. Шкода викинути таку гарну шкатулку. От і знайшла їй застосування — нерви час од часу ховаю, щоб не вибрикували тут капосні, як дурні телята, не каверзували та на оце безневинне дерево доброго чоловіка з гострою сокирою не накликали. А чого ж, ти думаєш, я скрізь вожу цю коробочку за собою, чого не розлучаюся з нею?

Тиміш спочатку голосно гикнув, тоді якось невпевнено хіхікнув, а далі так розреготався, аж за живіт вхопився:

— А бодай вам, Дмитрівно, жаба на ногу наступила! Не поймеш, коли ви-те сурйозні, а коли насміхаєтеся. Певне, колись дуже веселою дівкою були, язика з самого ранечку наперчували та нагострювали, як оце я ниньки свою сокиру.

Витер піт із залисин, голосно зітхнув, розвів руками, що чогось аж свербіли йому на того нещасного осокора.

— Але ж я вам — про діло, а ви мені — про козу білу. Все вам смішки та кпини. А ми з Оксенею тут за вас переживаємо. Щось станеться, люди скажуть — ото сусіди, ото злидні лідаві*, не пособили одинокій жінці навіть стару деревину зрубати, не уберегли неїну хату. Як ви-те так уже чогось прилипли до того старого осокора, то можна ж посадити біля пенька молоденького. Вони вельми хутко ростуть, бо воду з ґрунту, як насоси, тягнуть. За рік би й шумів уже новий осокорик під вашим вікном. Шумів би і не скри-

пів, спати не заважав би, мо', навіть сні молоденькі навівав би. Зновика ж, дерево ниньки дороге. Я оце в город їздив, заходив до супермаркету. А там... Отако — масло, отако — ковбаса, а коло них збоку — дрова, сухенькі, у в'язаночки складені. На вагу, значиться, продаються, як цукерки чи пряники. Якби сам не побачив — їй-бо не повірив би. Це ж із цього старого осокора скільки тих в'язанок мона було б зробити! І вам би копійчина якась капнула, і мені за роботу перепало б, і не скрипіло б нічого під боком. То бу' чи не бу' рубати?

— Не бу', Тимоше! Не бу'!

Дана прибрала з обличчя усмішку, кресонула по Тимошеві карим із зеленкуватими іскринками поглядом. Степцю! Їй-богу, Степцю! Такий же хазяйновитий, такий же практичний, ніде нічого не прогавить, не упустить, з усього хосен мусить мати. Геть, як його дід. Це ж він міг би бути і її внуком.

Ні-ні, скрипіння її ніскілечки не заважає і рубати осокора вона не дозволить. Ні сьогодні, ні завтра, ні тоді, як поїде з села. Хай Тиміш зап'є холодною водою свої лісорубські та бізнесові наміри.

А чого б їй той осокір заважав? У неї самої час од часу також щось поскрипує — то коліно, то лікоть, то плече. У її віці це неминуче. От і доскриплять собі якомсь разом із деревом.

Вийшла на подвір'я, завела так незаслужено ображену рудим Степцьовим Тимошем свою блакитну «ластівоньку», погладила її по лискучому капоту, поставила на сидіння поруч з кермом великого круглого кошика.

Тиміш знов — як Пилип з конопель:

— Куди це ви-те зібралися з таким кошичиськом? Мо', по гриби? Ходили мої хлопці вчора, кажуть — ніц нема,

сухо вельми у лісі. Але такі, як ви-те... Ну-ну, казав сліпий, побачимо...

Автівка м'яко виїхала з подвір'я і взяла курс на поле. Там, ліворуч від ґрунтової дороги, — маленький острівець, наче охоплений полум'ям. То верес. Дана давно пантувала, коли він зацвіте. Діждатися не могла. А вчора глянь — вибухнув червоно-малиновим цвітом. Ну, тепер можна нарвати і вже вирушати з села до міста.

Залишила машину на дорозі, підійшла з кошиком до вересових кущів, зразу після жнив упритул обораних трактором. Казав Тиміш, цієї осені їх мають повністю викорчувати. Пробували позбутися уже не раз, але живучий верес все одно проростає і хоч кількома кущиками, але зацвітає посеред поля. Колись тут були справжнісінькі зарості, а посеред них стояла Димчина хата. Тепер — тільки маленький горбок на її місці. Присіла на нього, погладила долонею ще по-вересневому теплу землю, підставила обличчя під лагідні промені, заплющила очі.

2

— О, прекрасна незнайомко! Чи ці дивовижні квіти постелиш ти замість перини на ложе коханого свого? Як же м'яко і солодко спати буде йому!

Дана озирнулася. На стежці у позі декламатора з піднятою над головою правою рукою завмер невисокий худорлявий хлопець. Русявий, з довгим волоссям, одягнутий не по-тутешньому: світлі парусинові туфлі, сірі штани, біла маринарка* нарозхрист, під нею — тонка лляна сорочка з дрібненьким синім орнаментом біля горловини. Ніби на панича схожий. Але ж ні — панич полотняної маринарки не зодягне, он у їхнього Михалка Косінського всі

Зміст

Денниця

Замість прологу7

Частина перша

Солодкий мед мрійності 15

Частина друга

Терпкий мед ніжності 119

Частина третя

Солоний мед самотності.....237

Словничок313

Літературно-художнє видання

ГУМЕНЮК Надія
Вересові меди
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Г. В. Фурса*

Підписано до друку 12.06.2015. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 6500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.tornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Гуменюк Н.

Г94 Вересові меди : роман / Надія Гуменюк. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 320 с.
ISBN 978-966-14-9251-5

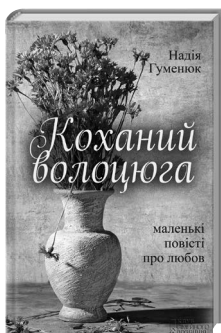
Україна. Перша світова. Посеред дороги, що веде від волинського села до лісу, подружжя знаходить немовля...

Минули роки. Сільська красуня Богдана Ясницька мріє про театральну сцену. Кинувши все, утікши навіть із власного весілля, талановита дівчина вирушає до першого українського театру на Волині — та назустріч своїй долі... Попереду — довге й бурхливе ХХ століття, сповнене карколомних подій та історичних зламів. І складне, напружене й яскраве життя сміливої і пристрасної жінки, у якому будуть справжня дружба й людська заздрість, болісні втрати та дивовижні знайдення, перемоги, поразки, таємниці, кохання... І медовий смак щастя.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

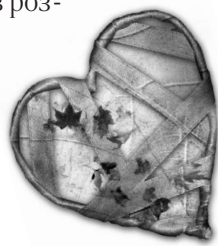
РОМАНТИЧНІ, ЗВОРУШЛИВІ ТА ПРИГОЛОМШЛИВІ ІСТОРІЇ КОХАННЯ ВІД ВІДОМОЇ ПИСЬМЕННИЦІ!

Вісім маленьких повістей про кохання. Вісім простих історій, які поцілять у саме серце, пройдуть наскрізь і залишать по собі спогади... Спогади про своє. Бо в кожного з нас є історія, переживши яку розумієш, що вже ніколи не будеш таким, як раніше. А якою вона була — запаморочливо щасливою чи пронизливо болісною або тою та іншою одночасно, — мабуть, не так уже й важливо. Важливо, що вона привела тебе до себе.

КОД ПАМ'ЯТІ — ЛЮБОВ

Вона часто прокидається вночі від незрозумілих снів ніби з іншого життя. У снах вона має коханого, якого впізнала б у будь-якому натовпі, матір, брата... Енні несила пригадати свого минулого після автокатастрофи. Її пам'ять наче хтось стер, а почуття ніби заморожені. І тільки у снах вона спроможна кохати... Дівчина відчуває, що за нею стежать. Зустріч із переслідувачем відкриває їй приголомшливу правду — Енна й уявити не могла, на що здатна людина, яку вона вважала найближчою... Доля дає їй шанс зібрати свою пам'ять по шматочках, мов розгублені пазли. І знайти справжню себе.

Генеральний спонсор Конкурсу

Генеральний інформаційний партнер

Почесний партнер Конкурсу

Меценат конкурсу
Богдан Батрух

КОРДОН

GELON

ОСКІР КІНО

BETA ХОЛДІНГ ГРУП

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ КІНО

Інформаційні партнери Конкурсу

ФОКУС

УЛ:ПЕРШИЙ

УКРАЇНА

MANDRY

СЕГОДНЯ

перший • український • інформаційний

Засновники та організатори конкурсу “Коронація Слова”
Тетяна та Юрій Логуші

